

Arrest

nr. 57 024 van 28 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 19 oktober 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.12.2009 werd ingediend door :

*K., S.(R.R.: 000)
nationaliteit: Myanmar (Unie van)
geboren te (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis §1 van de wet van 15.12.1980 gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt ter bewijze van zijn identiteit een lidkaart van de ‘Rohingya Solidarity Organisation’ voor. Dit document kan niet worden aanzien als een door onze dienst aanvaard identiteitsdocument daar dit document geen internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart uitmaakt. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt namelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat verzoeker als Rohinya geen kopie van een identiteitskaart kan voorleggen. Deze bewering kan door onze dienst niet aanvaard worden als een geldige reden, daar betrokkene op géén enkele wijze aantoont dat hijzelf in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument te bekomen in België. Hij toont tevens op géén enkele wijze aan dat hij zelf persoonlijk de nodige stappen heeft ondernomen of dat hij zich persoonlijk zou hebben aangemeld bij de ambassade van Myanmar (Ambassade Myanmar Generaal Wahislaan 9, 1030 Schaarbeek) teneinde de vereiste identiteitsdocumenten te verwerven. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag dus niet vervuld.”

2. Rechtspleging

De Raad stelt vast dat het opschrift van het verzoekschrift als volgt luidt: *“Verzoekschrift in vernietiging”*. Gelet op het gestelde in artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt het beroep geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten, ook al vordert verzoeker in zijn verzoekschrift onder de titel *“Voorwerp van huidig verzoekschrift”*, om de schorsing van de *“hem betreffende beslissing, dd. 27.08.2010.”* Te dezen merkt de Raad nog op dat verzoeker zonder enige tegenwerping ingegaan is op de vraag van de griffie van de Raad om een repliekmemoire in te dienen en hierin aangeeft: *“Integraal hernemende, het verzoekschrift tot nietigverklaring zoals het reeds werd neergelegd ter griffie (...).”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 3, 6, 9 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de rechten van verdediging, van de artikelen 10, 11 en 149 van de Grondwet en van het principe van een goede administratie.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Op datum van 03.12.2009 diende verzoeker een aanvraag tot regularisatie in op basis van art. 9bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 9bis voorziet dat een verzoeker tot regularisatie moet beschikken over identiteitsdocumenten of een geldige motivering voor het ontbreken ervan moet weergeven in zijn aanvraag.

Verzoeker verklaarde in de onmogelijkheid te verkeren de vereiste documenten te overleggen.

Desalnietemin werd de regularisatieaanvraag onontvankelijk verklaard om volgende redenen: (...)

De beslissing verwijt aan verzoeker dat hij niet de vereiste documenten bijvoegde die hij niet heeft ...

Bovendien verwijt de beslissing aan verzoeker dat hij niet het nodige (of genoeg ???) heeft gedaan om een nieuw paspoort of een duplicata te bekomen bij zijn ambassade die de ambassade is van Myanmar.

Verzoeker stelt zich hierbij terecht de vraag hoe hij een nieuw paspoort of een duplicata kan vragen bij zijn ambassade als hij geen enkel document heeft waarop hij zich kan baseren, behalve zijn lidkaart van de Rohingya Solidarity Organisation. Een gediscrimineerde minderheid in Myanmar.

Hij heeft dus niet het nodige gedaan verkregen, maar gezien het voorgaande is dit ook normaal.

Bovendien is het allom geweten dat de ambassade van Myanmar een 'moeilijke' ambassade is wat betreft het afleveren van duplicaten, laat staan duplicaten voor een gediscrimineerde minderheid die in hun land van oorsprong zelfs andersgekleurde identiteitsdocumenten hebben als die dan nog in een derde land politiek asiel hebben durven aanvragen.

Wordt mijn verzoeker daarom uitgesloten van de mogelijkheid een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis te doen ??? dergelijke uitsluiting is strijdig met artikel 3 EVRM en maakt een onterechte discriminatie uit tussen diegene die documenten kunnen overleggen en diegene die in de onmogelijkheid zij deze voor te leggen.

Het lijkt erop dat geen enkele motivatie wordt weerhouden als zijnde geldig voor het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten en de minister legt verzoeker een middelenverbintenis op om te trachten een nieuw paspoort of duplicata te bekomen bij zijn ambassade.

Maar, als men deze middelenverbintenis zo limitatief gaat interpreteren dat het de facto een resultaatsverbintenis wordt, heeft de minister gewonnen daar hij geen enkel dossier meer moet weerhouden waar identiteitsdocumenten ontbreken.

Verzoeker leest nochtans nergens in artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 dat hij, bij de aanvraag tot regularisatie, de verplichting heeft naar zijn ambassade te gaan om (tevergeefse) pogingen te doen de nodige documenten te verkrijgen bovenop de verklaring waarom hij niet in het bezit is van.

De beslissing voegt duidelijk een voorwaarde toe aan artikel 9bis van de wet van '80, die niet voorzien is door de wetgever.”

3.2 In de repliekmemoire verwijst verzoeker naar het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.3 Vooreerst merkt de Raad op dat onder “middel” conform vaste rechtspraak van de Raad van State moet worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop de verzoekende partij deze rechtsregel of dit beginsel geschonden acht (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr. 165 291)

Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt ingeroepen van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 6, 9 en 13 van het EVRM, van de rechten van verdediging, en van “het principe van een goede administratie”. Verzoeker laat immers na *in concreto* uiteen te zetten op welke manier de bestreden beslissing voormelde bepalingen en beginsel van behoorlijk bestuur schendt. De exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door de verwerende partij, is in de aangegeven mate gegrond.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel, zodat voldaan is aan de

formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. (...)”*

Verzoeker betwist *in casu* niet dat hij bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geen kopie heeft gevoegd van zijn paspoort of enig ander identiteitsdocument. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift *“Verzoeker verklaarde in de onmogelijkheid te verkeren de vereiste documenten te overleggen.”* In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat de motivering van verzoeker waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument te bezorgen niet wordt aanvaard omdat hij op geen enkele wijze aantoonst dat hijzelf in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument te bekomen in België. Tevens toont hij op geen enkele wijze aan dat hij persoonlijk de nodige stappen heeft ondernomen of dat hij zich persoonlijk zou hebben aangemeld bij de ambassade van Myanmar teneinde de vereiste identiteitsdocumenten te verwerven. Verweerder besluit aldus dat de aanvraag niet vergezeld ging *“van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”* De Raad merkt op dat op de aanvrager conform artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet de bewijslast rust om *“zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze (aan te tonen).”* Verzoeker stelt: *“Bovendien verwijt de beslissing aan verzoeker dat hij niet het nodige (of genoeg ???) heeft gedaan om een nieuw paspoort of een duplicata te bekomen bij zijn ambassade die de ambassade is van Myanmar.”* De Raad stelt vast dat dit geenszins in de bestreden beslissing kan gelezen worden en de bespiegelingen die verzoeker daaromtrent nog uit in zijn verzoekschrift derhalve niet dienstig zijn. Verzoeker betoogt dat *“het allom geweten (is) dat de ambassade van Myanmar een ‘moeilijke’ ambassade is wat betreft het afleveren van duplicaten (...)”* De Raad stelt vast dat verzoeker zijn betoog beperkt tot een loutere bewering doch nalaat dit gegeven *in concreto* aan te tonen. De Raad is geenszins op de hoogte van het feit dat Myanmar een ‘moeilijke’ ambassade is. Verzoeker toont aldus niet aan dat het motief in de bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat hij niet de nodige stappen heeft ondernomen of zich niet heeft aangemeld bij de ambassade, kennelijk onredelijk is. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing daardoor een discriminatie uitmaakt *“tussen diegene die documenten kunnen overleggen en diegene die in de onmogelijkheid zij deze voor te leggen”* en dat een dergelijke uitsluiting strijdig is met artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad volledigheidshalve vast dat verzoeker hiermee niet *in concreto* een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst en evenmin aantoonst dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. De Raad leest evenmin in de bestreden beslissing dat verzoeker *“bij de aanvraag tot regularisatie, de verplichting heeft naar zijn ambassade te gaan om (tevergeefse) pogingen te doen de nodige documenten te verkrijgen bovenop de verklaring waarom hij niet in het bezit is van.”* Verzoeker kan derhalve niet dienstig stellen: *“De beslissing voegt duidelijk een voorwaarde toe aan artikel 9bis van de wet van ‘80, die niet voorzien is door de wetgever.”*

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN